

7.

**Ulusal
Jinekoloji ve
Obstetrik
Kongresi**

Sözel Bildiriler

SB. 01

LAPAROSKOPİK CERRAHİ EĞİTİMİNDE SANAL GERÇEKLİK TEKNOLOJİSİ

Diğer

Fatih Şendağ, Ali Akdemir, Onur Bilgin, Kemal Öztekin

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, İzmir

Amaç: Bu çalışmamızda, temel laparoskopik becerilerin kazanılmasında yeni kullanıma giren bilgisayar destekli simülasyon sistemleri ile eskiden beri kullanılan geleneksel kutu eğitim modellerinin etkinliklerinin değerlendirilmesi ve karşılaştırılması amaçlanmıştır. Ayrıca temel laparoskopik becerilerin kazanılmasında özellikle jinekolojik cerrahi asistan eğitim programlarına bu konu ile ilgili rehberler hazırlanabilmesine yardımcı olabilmek amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Kliniğimiz asistanlarından daha önce herhangi bir laparoskopik deneyimi olmayan 24'üne, 1 hafta boyunca temel laparoskopi ve laparoskopik tubal ligasyonu hakkında teorik dersler verildi. Daha sonra asistanlar, Grup A; bilgisayar destekli laparoskopik simülasyon cihazında eğitim alacaklar, Grup B; geleneksel kutu eğitim modelinde egzersiz yapacaklar ve Grup C; her hangi bir eğitim almayacaklar (eğitim modellerinden her hangi birini kullanmayıp klasik eğitim alacaklar) olacak şekilde üç gruba ayrıldılar. Daha sonra ilk iki grup 3 hafta boyunca haftada iki saat olacak şekilde temel laparoskopik becerileri içeren egzersizleri yapmaları sağlandı. Süre sonunda tüm asistanlara uzman bir laparoskopist tarafından laparoskopik bilateral tubal ligasyon operasyonu yaptırıldı. Ardından operasyonlar, 'genel değerlendirme skalası' ve toplam operasyon süresi açısından değerlendirildi.

Bulgular: Grup A genel değerlendirme skalası parametrelerinden biri hariç tümünde ve toplam operasyon süresi bakımından Grup B'ye göre istatistiksel olarak daha iyi sonuçlara ulaşmıştır. Grup B de, biri hariç tüm genel değerlendirme skala parametrelerinde Grup C'ye göre istatistiksel olarak daha iyi saptanmıştır. Toplam operasyon süresi açısından Grup B, kontrol grubundan daha iyi iken aralarında istatistiksel fark saptanmamıştır. **Sonuç:** Bilgisayar destekli laparoskopik simülasyon cihazları, geleneksel kutu laparoskopik eğitim modelleri ile karşılaştırıldığında, simülasyon cihazının daha efektif olduğu belirlenmiştir. Ayrıca kutu modelde eğitim alınması da, her hangi bir egzersiz yapılmadan klasik eğitim sonucunda elde edilen ameliyathane performansından daha etkilidir. Ameliyathane öncesi laparoskopik eğitimde simülasyon cihazları geleneksel kutu modellerden daha etkili olsa da her iki yöntem de efektiftir. Tüm bunlara ilaveten simülasyon yada kutu modellerdeki eğitim sürelerinin belirlenmesi hangi sıklıkta pratik yapılacağı ve hangi eğitim prosedürlerinin kullanılacağına aydınlatılabilmesi için daha fazla çalışmaya ihtiyaç duyulmaktadır.

SB. 02

10 % LIDOKAIN SPRAY HSG SIRASINDAKİ AĞRIYI AZALTMAYA YARDIMCI OLMAKTADIR

Genel Jinekoloji

Emre Karaşahin¹, İbrahim Alanbay¹, Uğur Keskin³, Kazım Gezginc², İskender Başer¹

¹*Gülhane Askeri Tıp Akademisi Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Ankara*

²*Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Konya*

³*Tatvan Asker Hastanesi, Van*

Amaç: Bu çalışmanın amacı 10% lidokain spreying histerosalfingografi sırasında ağrı kontrolünü sağlamakta etkili olup olmadığını değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem: 81 hasta random olarak 3 gruba ayrıldı. Grup 1 10 mg%10 lidokain HCl, Grup 2 20 mg %10 lidokain HCL ve Grup 3 plasebo olarak sınıflandırıldı. Ağrı skoru için standart 10 cm lik Vizüel Ağrı Skalası kullanıldı. 0 cm ucu ağrı yok, ve 10 cm e tekabül eden kısmı hissedilebilecek en kötü ağrı olarak değerlendirildi. Hastaların HSG öncesi ağrı beklentilerini skalada işaretlemeleri istendi, sonra tenakülüm yerleştirildikten sonra uterus traksiyonu sırasındaki ağrı ve daha sonra da kontrast medya verilirken hissettikleri ağrıyı işaretlemeleri istendi.

Bulgular: 1. grupta ortalama beklenen ağrı skoru 64.51± 12.62, tenakülümle serviks traksiyonu sırasındaki ortalama ağrı skoru 57.48±11.32 (P: 0.011), ve kontrast medyum verilirken hissedilen ortalama ağrı skoru 46.22± 13.00 (P: 0.005) olarak bulundu. 2. grupta ortalama beklenen ağrı skoru 66.44±12.02, tenakülümle serviks traksiyonu sırasındaki ortalama ağrı skoru 48.03±13.44 (P: 0.001), ve kontrast medyum verilirken hissedilen ortalama ağrı skoru 46.25±11.57 (P: 0.001) olarak bulundu. 3 grupta ortalama beklenen ağrı skoru 61.8±18.5, tenakülümle serviks traksiyonu sırasındaki ortalama ağrı skoru 59.5 (P: 0,07), ve kontrast medyum verilirken hissedilen ortalama ağrı skoru 57.5±14.5 (P: 0.304)

Sonuç: Topical lidokain sprey HSG prosedürü sırasında ağrı algılama skorlarını azaltmada pratik olarak kullanılabilen ve etkili bir analjezik olarak bulunmuştur. 10 mg dozunda kullanımının ağrıyı azaltmaktaki etkisi 20 mg dozu ile kıyaslanabilir olduğu ve daha az yan etki ihtimali barındırıp fiyat kazanç oranı daha yüksek olduğu için tercih edilebilir.

SB. 03

SERVİKAL EROZYONUN TEDAVİSİ AMACIYLA KOTERİZASYON UYGULANAN VAKALARDA TAM İYİLEŞME İÇİN GEREKEN KOTER SAYILARI İLE SMEAR SONUÇLARININ KARŞILAŞTIRILMASI

Genel Jinekoloji

İlker Günyeli¹, Ali Özer², Oya Gökmen¹

¹*Giresun Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kadın Doğum Anabilim Dalı, Giresun*

²*Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, Halk Sağlığı Anabilim Dalı, Kahramanmaraş*

Amaç: Servikal erozyon toplumda oldukça yaygın bir sağlık problemidir. Servikal erozyonun tedavi yöntemlerinden birisi de koterizasyon'dur. Bu çalışmada, jinekoloji polikliniğine herhangi bir sebeple başvuran ve servikal erozyon tespit edilen hastalarda, tam iyileşme için gereken koter sayıları ile smear sonuçlarının ilişkisini araştırmak amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Bu Araştırmada olgular Kasım 2005- Kasım 2008 tarihleri arasında Polatlı Duatepe Devlet Hastanesi jinekoloji polikliniğine gelen hastalardan erozyon tespit edilen 562 hasta olup bunların tümü koterize edilmiştir. Her 2 mens dönemi sonrasında kontrole çağrılan ve erozyonları hala devam eden hastalar tam makroskopik remisyon için gereken koter işlemi sayısına göre 1, 2, 3 ve üzeri kez koterize edilenler olarak 3 gruba ayrıldı. Patolojiden gelen smear sonuçları ise A.Eroziv Servisitisi olanlar grup 1, Kronik Servisitisi+Koilositoz+Ektropion+Atrofik olanlar grup 2, normal sınırdaki olanlar grup 3 ve Ascus + Low SIL+ CIN 1 olanlar grup 4 olmak üzere 4 gruba ayrıldılar. Elde edilen veriler, bilgisayar ortamında SPSS 9.0 programı yardımıyla değerlendirilmiş, istatistiksel analizlerde Khi-kare testi kullanılmıştır. Değerlendirmelerde P<0.05 düzeyi anlamlı olarak alınmıştır.

Bulgular: Servikal erozyonda kür sağlanması için bir kez koter işlemi yapılan hasta sayısı 395 olup bunların %84,1'inin smear sonucu grup 1, % 14.2'sinin grup 2, %1,8'inin ise grup 3 ve 4'tür. İki kez koter işlemi yapılan 136 hastanın %77.9'u grup 1, % 19.2'si grup 2, % 2.9'u grup 4 olarak tespit edildi. Çalışmamızda 3 ve üzerinde koter işlemi gereken 31 hastanın % 61.3'ü grup 1, %25,8'i grup 2 ve ilginç

olarak %12,9' u grup 4 olarak tespit edildi. İki ve üzeri koter işlemi yapılanlarda normal smear sonucu tespit edilemedi. Üç ve üzeri işlem yapılan grupta, smear sonuçları grup 2 ve grup 4 olanlarda anlamlı olarak daha yüksek bulunmuştur (p <0.05).

Sonuç: Servikal erozyonun koterizasyonla tedavisi sırasında her zaman tek işlemle kür elde edilememektedir. Vakaların çoğunda akut eroziv servisitisi sonucu bulunurken koter işlem sayısı 3 ve üzerine çıkan olgularda Kronik Servisitisi+Koilositoz+ Ektropion+Atrofik ile Ascus+Low SIL+CIN1 smear sonucu olan grupların anlamlı olarak arttığı bulunmuştur (p <0.05). Bu haliyle lezyonun histopatolojik şiddeti arttıkça tam iyileşme için gereken işlem sayısı da anlamlı olarak artmaktadır.

SB. 04

ENDOMETRİAL POLİPLERDE ÖSTROJEN VE PROGESTERON RESEPTÖRLERİNİN KLİNİK PARAMETRELERLE İLİŞKİSİ

Genel Jinekoloji

Ayhan Gül, Mustafa Uğur, Cantekin İskender, Ebru Zülfişkaroğlu, Gülnur Özakışit

Dr. Zekai Tahir Burak Kadın Sağlığı Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara

Amaç: Pre ve postmenopozal hastalarda ortaya çıkan endometrial poliplerin steroid reseptör ekspresyonundaki değişiklikleri araştırmak ve bunların klinik parametrelerle ilişkisini belirlemek.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya ofis histeroskopi sırasında endometrial polip saptanan 25 menopoz ve 25 premenopoz hasta kabul edildi. Hastalara spinal veya genel anestezi altında histeroskopik polipektomi uygulandı. Immunohistokimyasal yöntemlerle östrojen ve progesteron reseptörlerinin ekspresyonları incelendi.

Bulgular: Postmenopozal hastalarda glandular östrojen ve progesteron reseptörlerinin daha fazla ekspresyonu izlenirken (p=0.037 ve p<0.001 sırasıyla), stromada ise proliferatif faz endometrial poliplerin progesteron reseptör ekspresyonu daha yüksek bulundu (p=0.019). Premenopozal hastalarda ise stromal ve glandular östrojen reseptörleri farklı bulunmamıştır.

Sonuç: Sonuç olarak, endometrial poliplerin progesteron reseptör ekspresyonu glandular bölüme göre stromal bölüme daha düşük bulunmuştur. Yaşlı hastalarda stromal progesteron ekspresyonu azken düşük östrojen ve progesteron seviyeleri arasında anlamlı ilişki bulunmuştur.

SB. 05

ÜREME ÇAĞINDAKİ KADINLARDA GENİTAL MYCOPLASMA HOMİNİS VE UREAPLASMA UREALYTİCUM PREVALANSI

Genel Jinekoloji

Mertihan Kurdoğlu¹, Zehra Kurdoğlu², Şirin Efe³

¹ *Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Van*

² *Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın, Hastalıkları ve Doğum Kliniği, Kadın ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi, Van*

³ *Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi, Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji Kliniği, Kadın ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi, Van*

Amaç: Genital mikoplazmalar, erişkin kadınların genital yollarında bulunan patojenler olup bu çalışma, üreme çağındaki kadınlarda genital Mycoplasma hominis ve Ureaplasma urealyticum prevalansını belirlemek ve antibiyotik duyarlılıklarını saptamak amacıyla yapılmıştır.

Gereç ve Yöntem: Van Kadın ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum polikliniğine Haziran 2008 ile Kasım 2008

tarihleri arasında başvuran 15 - 45 yaşları arasındaki 452 hastadan (353'ü gebe ve 179'u gebe olmayan) alınan vaginal sürüntü örnekleri Mycoplasma hominis ve Ureaplasma urealyticum varlığı ile antibiyotik duyarlılıkları yönünden incelenmiştir.

Bulgular: Olguların 230 (%50.9)'unda genital mikoplazma izole edilmiş olup bunlardan 2'si Mycoplasma hominis (%0.9), 226'sı (%98.3) Ureaplasma urealyticum ve 2'si (%0.9) de her iki mikroorganizmaya aitti. Ureaplasma urealyticum izole edilenlerden 152'si gebe, 74'ü gebe olmayan hasta grubunda idi (p<0.05). Mycoplasma hominis sadece gebe olmayan hastalardan izole edilmiştir. Asemptomatik ve semptomatik gebe kadınlarda Ureaplasma urealyticum görülme oranları sırasıyla %57.1 ve %51.8 olup (p>0.05) bu oranlar gebe olmayanlarda sırasıyla %41.7 ve %43.2 olarak bulunmuştur (p>0.05). İnfertil olan ve olmayan kadınlarda sırasıyla %44.4 ve %42.5 oranında Ureaplasma urealyticum görülürken (p>0.05) bu oranlar rahim içi araç kullanan ve kullanmayan kadınlarda sırasıyla %44.1 ve %42.4 olarak saptanmıştır (p>0.05). Ureaplasma urealyticum için antibiyotik duyarlılıkları doksisisiklin, josamisin, ofloksasin, eritromisin, tetrasiklin, siprofloksasin, azitromisin, klaritromisin, pristinamisin için sırasıyla; %65.8, %75.8, %56.4, %66.4, %73.1, % 43.6, %56.4, %51.7, %24.2 olarak bulunmuştur.

Sonuç: Genital mikoplazmaların özellikle gebe kadınlarda ve yenidoğanlarda, çeşitli kötü sonuçlarla ilişkili olabildiği göz önünde bulundurulduğunda, gebe kadınların vajinasında tespit etmiş olduğumuz yüksek Ureaplasma urealyticum pozitifliğinin perinatal sonuçlar yönünden önemini ortaya koyacak ileri çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

SB. 06

GESTASYONEL TROFOBLASTİK HASTALIKLARDA VE NORMAL PLASENTALARDA LAMİNİN RESEPTÖR 1 EKSPRESYONU VE POSTMOLAR TÜMÖR GELİŞİMİYLE İLİŞKİSİ

Jinekolojik Onkoloji

Mertihan Kurdoğlu¹, İrfan Bayram², Ali Kolusarı¹, Remzi Erten², Ertan Adalı¹, Gülay Bulut², Recep Yıldızhan¹, Zehra Kurdoğlu¹, Zehra Küçükaydın¹, Hanım Güler Şahin¹

¹ *Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Van*

² *Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi, Patoloji Anabilim Dalı, Van*

Amaç: Normal ve molar gebeliklerdeki trofoblast invazyonunun kontrolünde rol oynayabileceğini düşündüğümüz bir integrin olmayan tipte laminin reseptörü olan laminin reseptör 1 (LR1)'in gestasyonel trofoblastik hastalıklarda ve normal ilk trimester plasentalarındaki ekspresyonunu araştırmayı amaçladık.

Gereç ve Yöntem: Gebelik haftaları benzer; 24 normal plasenta (ilk trimestere ait), 47 parsiyel mol, 56 komplet mol, 2 invazif mol, 4 gestasyonel koryokarsinom ve 1 plasental-site trofoblastik tümöre ait parafin bloklar, LR1 ekspresyonu açısından immunohistokimyasal yöntemle incelenmiştir.

Bulgular: Normal plasentayla karşılaştırıldığında, komplet ve parsiyel mollerdeki desidual hücrelerde LR1 protein boyanmasının daha güçlü olduğu tespit edilmiştir (p<0.01). Komplet ve parsiyel mol, invazif mol, koryokarsinom ve plasental-site tümör arasında boyanma yoğunluğu açısından bir fark gözlenmemiştir. Parsiyel ve komplet mollerin desidual, sitotrofoblast, sinsityotrofoblast ve ekstraselüler matriks hücrelerinde gözlenen güçlü LR1 boyanması, persiste postmolar gestasyonel trofoblastik tümör gelişimiyle korele bulunmamıştır (p>0.05).

Sonuç: LR1, gestasyonel trofoblastik hastalık patogeneğinde önemli olabilir. Parsiyel ve komplet mollerin desidual hücrelerindeki artmış LR1 ekspresyonu, persiste gestasyonel trofoblastik tümör gelişimini etkileyebilir. Nadir görüldükleri için, invazif mol ve gestasyonel trofoblastik neoplazilerdeki LR1 ekspresyonunu incelemek üzere multisentrik çalışmalar planlanmalıdır.

SB. 07

ADNEKSİYAL KİTLELERDE YAŞ, KİTLE MORFOLOJİSİ VE CA 125 DÜZEYİNİN CERRAHİ YAKLAŞIMA ETKİSİ: 636 OLGUDA ETLİK ZÜBEYDE HANIM KADIN HASTALIKLARI EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİ DENEYİMİ

Jinekolojik Onkoloji

Müberra Koçak, Fulya Kayıçioğlu, **Fedi Ercan**, Berna Dilbaz, Faruk Köse, Ali Haberal

Etilik Zübeyde Hanım Kadın Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara

Amaç: Sunulan çalışmanın amacı, adneksiyal kitle olgularımızda preoperatif bulgular, cerrahi yaklaşım şekli ve histopatolojik bulguların analizi ile optimal cerrahi yaklaşımı belirlemektir.

Gereç ve Yöntem: Hastanemizde 2007-2008 yıllarında başvuran 636 adneksiyal kitle olgusunda ultrasonografi bulguları ve Ca125 değerleri, postoperatif histopatolojilerle karşılaştırıldı. Preoperatif malign asit ve metastaz bulgusu, malign sitoloji varlığı veya geçirilmiş kanser cerrahisi olguları dışlandı. Jinekoloji (Grup 1: açık cerrahi), Endoskopik Cerrahi (Grup 2), Jinekolojik Onkoloji (Grup3: açık cerrahi) ve İnfertilite (Grup 4: endoskopik cerrahi). Kliniğinde opere edilen olguların bulguları gruplandırılarak karşılaştırıldı. Verilerin analizinde SPSS 15.0 ile Independent Samples ve Chi-square test kullanıldı.

Bulgular: Seride ultrasonografik basit ve komplike kist oranı %22.3 ve %77.7 idi. Yirmi olguda (%4.1) borderline (BOT), 48 olguda (%6.4) malign ve geri kalan 568 olguda benign (%89.5) patoloji saptandı. Grup 1'in (n:139) ortalama yaşı: 43.7 yıl, Ca125 düzeyi: 91 U/ml, kitle boyutu: 109.7mm idi ve üç olguda BOT (%0.5), dokuz olguda over kanseri (%1.4) saptandı. Grup 2 (n:225) nin ortalama yaşı: 39.7 yıl, Ca125 düzeyi: 39.3 U/ml, kitle boyutu: 59.8mm idi ve bu grupta bir BOT (%0.2) ve iki adet over kanseri (%0.3) saptandı. Grup3 (n:114)'ün ortalama yaşı: 49.1 yıl, Ca125 düzeyi: 133.6 U/ml, kitle boyutu: 114mm idi ve bu grupta 15 adet BOT (%2.4), 37 adet over kanseri (%5.8) saptandı. Grup 4 (n:158) ün ortalama yaşı: 26.8 yıl, Ca125 düzeyi: 38.8 U/ml, kitle boyutu: 60.5mm idi ve malign olgu saptanmayan bu grupta sadece bir olguda BOT (% 0.2) kaydedildi. Gruplar arasında kitle morfolojisi (p:0.0003), kitle boyutu (p:0.0001), Ca125 değerleri (p:0.007), hasta yaşı (p:0.0008) ve histopatolojik tanı (p:0.0003) açısından anlamlı fark bulundu.

Sonuç: Serimizde yaş, kitle boyutu, morfolojisi ve preoperatif Ca125 değerleri malignite riskini gösteren bağımsız faktörlerdir. Üreme çağındaki kadınlarda, <10 cm kitlelerde malignite riski <%1 olduğundan endoskopik cerrahi optimal yaklaşımdır. Pre/postmenapozal olgularda, >10cm ve komplike kitlelerde malignite riski >%6 olduğundan açık cerrahinin tercih edilmesi güvenilir ve etkin bir yaklaşımdır.

SB. 08

FETAL TROMBOFİLİNİN PREEKLAMPSİ VE İNTRAUTERİN BÜYÜME GERİLİĞİ OLGULARINDA ETKİSİ

Perinatoloji ve Maternal-Fetal Tıp

Meliz Onbaşıoğlu, Fatma Tuncay Özgünen

Çukurova Üniversitesi, Adana

Amaç: Amacımız preeklampsi ve intrauterin büyüme geriliği olgularında maternal ve fetal trombofili aranarak bu hastalıkların oluşumundaki etkilerini araştırmaktır.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya Mart 2007- Şubat 2008 tarihleri arasında Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı'na başvuran 50'si çalışma grubu 50'si sağlıklı olmak üzere toplam 100 gebe dahil edildi. Çalışma grubu da preeklampsi

grup (39 hasta) ve preeklampsi+IUGR grubu (11 hasta) olarak 2 alt gruba ayrıldı. Doğum sırasında tüm annelerden B12, folik asit, homosistein ve Faktör V Leiden, MTHFR 667, MTHFR 1298, Protrombin 20210 mutasyonları, bebekten de fetal kordondan kan alınarak Faktör V Leiden, MTHFR 667, MTHFR 1298, Protrombin 20210 mutasyonları çalışıldı.

Bulgular: Çalışma grubu ile kontrol grubu incelendiğinde anne yaşı (p=0,329), gebelik sayısı (p=0,239) ve doğum sayısı (p=0,679) açısından istatistiksel olarak farklılık gözlenmemiştir. Ancak gebelik haftası (p<0.001) ve doğum ağırlığı (p<0.001) açısından her iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılık bulunmuştur. Çalışma ve kontrol grubundaki gebelerin serum B12, folat ve homosistein seviyeleri karşılaştırıldığında serum B12 (p=0,124) ve folat (p=0,609) düzeylerinde istatistiksel olarak fark saptanmamış ancak homosistein (p<0.001) seviyeleri arasında iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmuştur. Çalışma grubu ve kontrol grubu arasında hem maternal hem de fetal Faktör V Leiden, MTHFR 667, MTHFR 1298, Protrombin 20210 mutasyonlarının sıklığı açısından istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık saptanmadı.

Sonuç: Homosistein seviyeleri çalışma grubunda kontrol grubuna göre yüksek saptanmasına rağmen, maternal ve fetal Faktör V Leiden, MTHFR 667, MTHFR 1298, Protrombin 20210 mutasyonları gibi kalıtsal trombofililer ile preeklampsi ve intrauterin büyüme geriliği arasında ilişki bulmadık.

SB. 09

TRİZOMİ 18 OLGULARININ SONOGRAFİK BULGULARI

Perinatoloji ve Maternal-Fetal Tıp

Ahmet Yalınkaya, Zozan Kaya, Kadir Kangal, Ali İrfan Güzel

Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Diyarbakır

Amaç: Karyotip analizi amacıyla amniosentez veya kordosentez uygulanan ve trizomi 18 (Edward sendromu) saptanan olguların fetal ultrason bulgularını değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem: Haziran 1997 ile Şubat 2009 yılları arasında prenatal tanı amacıyla tek kişi tarafından amniosentez (AS) veya kordosentez (KS) uygulanan 1060 olgu incelendi. Girişim öncesi tüm olgulara detaylı ultrason muayenesi yapıldı ve kayıt edildi. Tüm olgular içerisinde tespit edilen Trizomi 18 olguları incelendi. Bu olguların ultrason muayenesinde elde edilen veriler değerlendirildi. Hastaların yaşı, gebelik yaşı ve uygulanan tedavi yöntemleri belirlendi.

Bulgular: Haziran 1997 ile Şubat 2009 süresi içinde toplam 13 trizomi 18 olgusu tespit edildi. Olguların ortalama anne yaşı 32.61.00±6.29 (23-42), gebelik haftası 21.15±5.80 (13-30) olarak bulundu. Olguların 4'ünde (%30.76) akraba evliliği saptandı. Olguların 7'sine AS, 6'sına da KS uygulandı. Tüm olgularda fetal anomali endikasyonu ile birlikte bir olguda double testte trizomi 18 riski >1/50 ve bir olguda da triple testte trizomi 21 1/202 endikasyonu saptandı. Tüm olgularda en az bir olmak üzere multiple anomaliler saptandı. Genellikle birden fazla anomalilerin bir arada bulunduğu saptandı. Başta kranial anomaliler olmak üzere, ekstremiteler, kardiyak, böbrek, karın duvarı defekti gibi multiple anomaliler saptandı. Olgulardan biri hariç, işlemden sonra ailelerin onayı ile gebelikleri termine edildi.

Sonuç: Ultrason teknolojisi alanındaki gelişmeler bize birçok anomalinin intrauterin dönemde tanıyabilme olanağı sağlamıştır. Multiple anomalilerin bir arada bulunduğu olgularda Trizomi 18 olasılığı artar. Tüm olgularımıza önce detaylı ultrason muayenesi yapıldıktan sonra amniosentez uygulanmıştır ve tüm olgularda en az bir olmak üzere çoğunda multiple pozitif sonografik bulgu saptanmıştır. Dolayısıyla girişimden öncesi detaylı ultrason muayenesi yapıldıktan sonra invazif girişimlerin uygulanmasını önermekteyiz.

SB. 10

AÇIKLANAMAYAN İNFERTİLİTE OLGULARINDA ENDOMETRİUMDAKİ İMPRİNT GENLERİN EKSPRESYONU Üreme Endokrinolojisi ve İnfertilite

Ümit Korucuoğlu¹, Aydan Biri¹, Ece Konaç², Ebru Alp², İlke Önen², Mustafa İlhan³, Esengül Türkyılmaz¹, Ahmet Erdem¹, Mehmet Erdem¹, Sevda Menevşe²

¹Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Ankara

²Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji ve Genetik Anabilim Dalı, Ankara

³Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi, Halk Sağlığı Anabilim Dalı, Ankara

Amaç: İmprint (damgalanmış) genler, implantasyonda önemli rol oynadıkları düşünülen genlerdir. Siklusun 21. günüyle siklusun sonu arasında en üst düzeyde eksprese edilen H19 ve IGF-2'nin implantasyonun embryo tarafında önemli rolü olduğu zaten bilinirken, endometrium tarafındaki fonksiyonları araştırılmamıştır.

Gereç ve Yöntem: Açıklanamayan infertilitesi olup daha önce en az 3 başarısız intrauterin inseminasyonu olan hastalardan siklusun geç sekretuar döneminde alınan endometrial biopsilerdeki IGF-2 ve H19 ekspresyonu, fertilitate sorunu olmayan kadınlardan siklusun geç sekretuar döneminde alınan endometrial biopsilerdeki IGF-2 ve H19 ekspresyonuyla karşılaştırılmıştır.

Bulgular: H19 geninin mRNA düzeyinde ifadenmesinin hasta grubunda kontrol grubuna göre yaklaşık 4 kat daha az olduğu görüldü (ifadenme oranı=0.237) (p=0.0001). IGF-2 geninin mRNA düzeyinde ifadenmesinin hasta grubunda kontrol grubuna göre yaklaşık 1.5 kat daha fazla olduğu görüldü (ifadenme oranı=1.557) (p=0.015).

Sonuç: İmplantasyon için önemli olan bu iki genin ekspresyonlarının infertil grupta kontrol grubuna göre anlamlı olarak farklı olması bu hastaların infertiliteleminin zemininde yatan olası bir genetik temeli düşündürmektedir.

SB. 11

RAT RETİKÜLOSİTLERİ ÜZERİNE GONADOTROPİNLERİN GENOTOKSİK ETKİLERİNİN İNVİVO DEĞERLENDİRİLMESİ Üreme Endokrinolojisi ve İnfertilite

Önder Koç¹, Bülent Duran¹, Ata Topçuoğlu¹, Öztürk Özdemir², Şafak Özdemirci¹, Melahat Dönmez¹

¹Abant İzzet Baysal Üniversitesi İzzet Baysal Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Bolu

²Cumhuriyet Üniversitesi Medikal Genetik Anabilim Dalı, Sivas

³Simav Devlet Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum, Kütahya

Amaç: Gonadotropinlerin rat retikülositleri üzerine olan genotoksik etkilerinin invivo olarak değerlendirilmesi

Gereç ve Yöntem: Prospektif randomize kontrollü rat çalışmasında 50 rat 5 gruba ayrıldı. Gruplara estrus sikluslarında 5 gün boyunca sırasıyla 150 ve 300 IU/ml insan eşdeğer dozunda 0.5 IU human menopozal gonadotropin, 1 IU human menopozal gonadotropin, 0.5 IU follitropin alfa, 1 IU follitropin alfa ve kontrol grubuna da serum fizyolojik intraperitoneal olarak 2ml verildi. İlaç bir siklus verilir, bir siklus beklenecek 12 siklus içinde toplam 6 siklus uygulandı. İlaç uygulaması bitiminden itibaren 6 ay sonra ratlar sakrifiye edildi. Rat bilateral femurlarında kemik iliği alınarak ışık mikroskopu altında insitu micronuclei assay yöntemi kullanılarak mikronukleuslu pluripotent retikülosit hücreleri, nükleer tomurcuklanma, ve binükleer anormallikler analiz edildi. Mikronukleuslu pluripotent hücrelerin oranı ölçüldü.

Bulgular: 0.5 IU human menopozal gonadotropin, 0.5 IU follitropin alfa ve kontrol grubunda daha az nükleer tomurcuklanma ve binükleer

anormallikler tesbit edildi. Kemik iliği kök hücrelerinin sitogenetik analizinde 1 IU human menopozal gonadotropin ve 1 IU follitropin alfa grubunda diğer düşük doz ve kontrol grubuna göre anlamlı olarak daha fazla nükleer tomurcuklanma ve binükleer anormallikler tesbit edildi. **Sonuç:** Ratlarda mikronükleus genotoksitesinin invivo olarak kemik iliği kök hücrelerinin genomik düzensizliğiyle değerlendirilmesi gonadotropinlerin doz bağımlı etkisini gösterir.

SB. 12

KAPTOPRİL UYGULAMASININ RAT MODELİNDE ENDOMETRİOTİK ODAKLARA ETKİSİ Üreme Endokrinolojisi ve İnfertilite

Mesut Öktem¹, Pınar Özcan¹, Özlem Erdem², Cengiz Karakaya¹, Cahit Cenksoy¹, Haldun Güner¹, Onur Karabacak¹

¹Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Ankara

²Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Patoloji Anabilim Dalı, Ankara

Amaç: Bu prospektif randomize kontrol gruplu çalışmanın amacı, anjiyotensin konverting enzim inhibitörü olan kaptoprilin, rat modelinde endometriotik odaklara olan etkisini araştırmaktır.

Gereç ve Yöntem: 24 adet Wistar-Albino cinsi rat, endometriosis oluşturulmasını takiben 3 gruba ayrılmışlar ve 3 hafta süreyle sırasıyla belirtilen şekilde ilaç almışlardır (2 rat endometriosis oluşumu döneminde ölmüştür): Grup 1; (7 rat, kaptopril 50 mg/kg/gün, orogastrik tüp ile), Grup 2; (8 rat, leuprolide acetate depot (GnRHa), 1 mg/kg, cilt altı tek doz), ve Grup 3 (7 rat, kontrol grubu, ilaç verilmedi). İlaçlar verilmeden önce endometriotik implantların yüzey alanları ölçülmüştür. 3 hafta sonra ratlar öldürülüp, endometriotik yüzey alanları tekrar ölçülmüş, gruplara kör bir patolog tarafından da aşağıdaki histopatolojik değerlendirmeye göre semikantitatif olarak implantlar değerlendirilip skorlanmıştır (3=iyi korunmuş epitelyum tabakası, 2=orta derecede korunmuş epitelyum tabakası ve lökosit infiltrasyonu, 1=kötü korunmuş epitelyum tabakası, 0=epitelyum tabakasının olmaması). SPSS 13.0 ile verilerin, Kruskal-Wallis testi, Mann-Whitney U testi testleri kullanılarak istatistiksel analizleri yapılmış ve p<0.05 anlamlı kabul edilmiştir.

Bulgular: Tedavi öncesi endometriotik implantların ortalama yüzey alanı ölçümleri her üç grupta benzerdi. Bununla beraber tedavi sonrası ortalama yüzey alanı ölçümleri kaptopril ve GnRHa gruplarında kontrol grubuna göre istatistiksel olarak belirgin küçülmüştü (kaptopril grubu; 45.2±13.1'den 15.5±10.8'e , GnRHa grubu; 46.0±11.1'den 6.3±2.8'e, kontrol grubu; 47.1±6.7'den 43.7±6.4'e, p<0.05). Bu küçülme kaptopril grubunda % 66 iken, GnRHa grubunda % 86 idi. GnRHa grubundaki küçülme kaptopril grubuna göre daha belirgin olmakla beraber bu istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı (p=0.1). Yine benzer olarak ortalama histopatolojik skorlar kaptopril ve GnRHa gruplarında (1.1±1.0 vs. 1.2±0.8) kontrol grubuna (2.5±0.5) göre istatistiksel olarak daha düşüktü (p<0.05)

Sonuç: Kaptopril uygulaması GnRHa grubuna benzer şekilde rat modelinde endometriotik implantların yüzey alanlarında belirgin küçülmeye ve histopatolojik skorda azalmaya neden olmuştur.

SB. 13

HİSTEROSKOPIK SUBMUKOZAL İNTRAMURAL MYOM EKSIZYON TEKNİĞİ

Üreme Endokrinolojisi ve İnfertilite

Faruk Vanlıoğlu

Çamlıca Medica Hastanesi Tüp Bebek ve Endoskopik Cerrahi Merkezi, İstanbul

Amaç: Bu videoda histeroskopik submukozal intramural total myom eksizyon tekniği gösterilmektedir.

Gereç ve Yöntem: Histeroskopik submukozal intramural myom total eksizyonu rezektoskop ile monopolar koter kullanılarak yapılmıştır.

Bulgular: 32 yaşında, infertil, GÖP0, menometrorajisi mevcut. USG'de 3*2*2cm submukozal-intramural myom izlenmekte.

Sonuç: Histeroskopik submukozal myom eksizyonu yapıldıktan sonra, kavite içi basınç düşürülerek intramural myomun açığa çıkması sağlanır ve histeroskopik olarak serozaya kadar intramural myom da eksize edilir.

SB. 14

STRES ÜRİNER İNKONTİNANSIN TEDAVİSİ VE MİNİ-SLİNGLER AMS MİNİARC® SİSTEMİ

Ürojinekoloji

Ateş Karateke², Çetin Çam¹, Doğan Vataneşver¹

¹Zeynep Kamil Kadın ve Çocuk Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

²Yeditepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği, İstanbul

Amaç: Bir minisling sistemi olan AMS MiniArc® sisteminin klinikteki kullanımını belirlemek

Gereç ve Yöntem: AMS MiniArc® sistemi; bir polipropilen monofilaman mesh, polipropilen materyale entegre edilmiş kendinden fiks olabilen uçlar ve paslanmaz çelikten yapılmış belirli eğrilikte bir yerleştiriciden oluşmaktadır. Makropor özellikteki bir subüretral bir meshin herhangi bir pelvik kemik kısmının etrafından dolaşmadan, daha basit bir cerrahi teknik ile yerleştirilebildiği subüretral gergisiz sling sistemidir. Bu nedenle mesane veya obturator sinir ve damarlara olabilecek yaralanmayı minimize indirmeyi amaçlayan bir sistem olduğu öne sürülmektedir

Bulgular: Sistem, kliniğimizde ürodinamik stres inkontinans tanısı alan ve subüretral sling endikasyonu konan bir hastada kolaylıkla ve komplikasyonsuz olarak uygulanmıştır.

Sonuç: Lokal anestezi altında uygulanabilen ve 'tek gün cerrahisi' kavramına uygun olan bu yeni yöntemin daha ileri çalışmalarla etkinliğinin ortaya konulması gerekmektedir.

SB. 15

POSTPARTUM PELVİK TABAN EGZERSİZLERİNİN KAS GÜCÜ ÜZERİNE ETKİSİ

Ürojinekoloji

Çetin Çam¹, Nevin Çitak⁴, Reyhan Ayaz¹, Doğan Vataneşver¹, Hediye Arslan³, Ateş Karateke²

¹Zeynep Kamil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ürojinokoloji Kliniği, İstanbul

²Yeditepe Üniversitesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, İstanbul

³Maltepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, İstanbul

⁴Marmara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, İstanbul

Amaç: Postpartum dönemde uygulanan pelvik taban egzersizlerinin pelvik taban kaslarının gücü üzerine etkisinin araştırılması.

Gereç ve Yöntem: 75 term ve tekil gebeliği olan, gebelik öncesi ya da gebelik süresince pelvik taban egzersizi yapmamış hasta erken postpartum dönemde ve postpartum 4. ayda ve 7. ayda incelendi. Hastalar pelvik taban gücü açısından bir ön değerlendirmeden geçirildikten sonra pelvik egzersiz grubu (n=37) ve kontrol grubu (n=38) olarak randomize edildi. Egzersiz grubu Kegel egzersizleri için eğitilirken kontrol grubu eğitim almadı. Hastalar postpartum 4. ve 7. aylarında çağırılıp pelvik taban gücü açısından manometrik ölçümler ve dijital skor ile değerlendirildi.

Bulgular: Çalışmanın başında egzersiz grubu ile kontrol grubu arasında manometrik skor ya da dijital skor açısından anlamlı fark izlenmedi. Çalışmanın sonunda egzersiz grubu ile kontrol grubu arasında özellikle manometrik skorlama açısından anlamlı farklılık izlendi. Egzersiz grubunda hastaların %67.6'sının (25) dijital skoru artmış, %32.4'ünün (12) değişmemiş ve hiçbir hastada azalma izlenmemişken, kontrol grubunda %26.3'ünün (10) artmış, %55.3'ünün (21) değişmemiş, %18.4'ünün ise azalmıştı. Yine egzersiz grubunda hastaların %94.6'sının (35) manometrik skoru artmış, %5.4'ünün (2) değişmemiş, ve hiçbir hastada azalma izlenmemişken, kontrol grubunda %26.3'ünün (10) artmış, %50.0'sinin (19) değişmemiş, %23.7'sinin (9) ise azalmıştı.

Sonuç: Postpartum dönemde pelvik taban zayıflığı azımsanmayacak oranda karşılaşılan önemli bir sorundur. Bu dönemde hastaların pelvik taban kaslarını güçlendirecek egzersizler için uygun eğitimi sağlandığında, hastaların pelvik taban kasları anlamlı ölçüde güçlendirilebilmektedir.

SB. 16

BİR TÜRK EKİBİNİN AFRİKA'DA OBSTETRİK FİSTÜL DENEYİMLERİ

Ürojinekoloji

Ateş Karateke², Çetin Çam¹, Doğan Vataneşver¹, Buhara Güney¹, Arman Ozdemir¹, Candemir Güneş¹

¹Zeynep Kamil Kadın ve Çocuk Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

²Yeditepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği, İstanbul

Amaç: Afrika'da, Nijer'de kıtanın çok önemli bir problemi olan obstetrik fistüller için düzenlenmiş bir yardım kampanyasında yer alırken kazanılan tecrübelerin paylaşılması.

Gereç ve Yöntem: Yapılan anonslarla yerel bir hastane bünyesinde toplanan tüm hastalara temel jinekolojik muayene yapıldı, metilen mavimsi testi uygulandı ve direkt sistoskopi yapıldı. Hastalar klinik durumlarına göre bilgilendirildi ve uygun hastalara Martius fat flap,

gracilis flap veya omental flap ile transvezikal katlı onarım önerildi. Tüm operasyonlar spinal ya da epidural anestezi altında gerçekleştirildi. Hastaların postoperatif değerlendirme ve takipleri cerrahi ekibin kıtada bulunduğu süreçte yapıldı. Elde edilen demografik ve klinik veriler mevcut literatür ile karşılaştırıldı.

Bulgular: Vakaların 31'inde (% 60) fistül büyüklüğü 4cm'den fazlaydı. Hastaların 8'inde (% 15.7) üretra tamamiyle kaybolmuştu. 18 hastada (% 35.3) lezyona trigon da katılmıştı. 10 hastada (% 19.6) ileri derecede fibroz mevcuttu. Obliteratif bir skarın olmadığı, üretra veya trigonu sağlam sadece 11 (%21,6) hasta görüldü. 5 hastada (% 9.8) ciddi enfeksiyon izlendi. 5 hastada (% 9.8) çok sayıda lezyon görüldü. Hastaların 34'ü (% 66.6) en az bir kez olmak kaydıyla daha önce tamir operasyonu geçirmişti. Hastaların önemli bir bölümü boşanmış ya da kocaları tarafından reddedilmiş ve toplumsal olarak izole yaşayan kadınlardı.

Sonuç: Az gelişmiş ülkelerdeki obstetrik fistül sorunu sosyal boyutu da olan çok önemli bir problemdir. Yardım kuruluşlarının düzenlediği kısa süreli kampanyalar yerine bu ülkelerde özelleşmiş fistül merkezlerinin kurulması ve tüm bu merkezlerde tanı ve tedavide ortak standardize bir klinik veritabanının kullanılması sorunun çözülmesine daha önemli katkı sağlayacaktır.